

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא בא.

עין משפט
נר מצוה

קעו א ב מיי פטיו
מכללות מלוה וזה
הלכה ע סגן עשן ז
טושי' ח"מ ס' סה סעף
י: י

קעו ג מיי שם הל' ח
טושי' ע שם סעף
י: י

קעו ד מיי שם הל' י
טושי' ע שם סעף
כ: י

א ה מיי פטיו מהלכות
גולה והפרה הל' ח
סגן עשן עד טושי' ח"מ
ס' רסג סעף ז:

ב ו מיי שם פטיו הל' ז
טושי' ע שם סעף: י

ג ז מיי שם פטיו הל' ח
טושי' ע שם סעף: ט:

ד ח מיי שם טושי' ע שם
סעף: י:

ה ט מיי שם הלכה יא
טושי' ע שם סעף: טו:

ו י ב מיי שם הלכה ח
טושי' ע שם סעף: י:

ז ל מ ב מיי שם הל' יב
סגן עשן טושי' ח"מ
ס' רסג סעף ז:

א"ר מציאות שאין בריכות ברה"ר. כריכות דוקא מפליג בין רה"ר לרה"י משום דלמ"ד (לקמן כג:) סימן העשוי לידרס הוא סימן ומקום הוא סימן מיידי הכא דליכא סימן ומקום נמי לא הוא סימן זרה"ר משום דמנשתי זרה"ר הוא מקום סימן וחייב להכריז ומיידי דלאשכח דרך הינוח וככרות של נחתום ועיגולי דפילה אין זהם סימן והוי שלו אף זרה"ר ומיידי דמלא דרך נפילה ולכך לא הוי מקום סימן ולא"ת אמאי נקט כריכות דלאשכח דרך הינוח טפי משאר דאיידי דרך נפילה וי"ל דכריכות אידי דיקרי אינון לא הוי שפילו שלא מדעת אלא כשעומד לפשו מניח אלא ומקום שם וככרות של זעה"ב יש להן סימן דבעלי בתים רגילים לעשות סימן בככרותיהן ולכך אפילו ברשות הרבים חייב להכריז דסימן העשוי לידרס הוי סימן ויציורי מעות ופירות דהוי מקום סימן אף זרה"ר כדאמר לקמן משום דלא שייך זהו מנשתי ואם תאמר כריכות זרה"ר דמיידי דרך הינוח היאך לוקחם הא אמרינן לקמן ט"ס ספק הינוח לא יטול וכל שכן ודאי הינוח וי"ל דה"מ כשמלא במקום מונע ומשמר דלא יטול (ה) אם אין בו סימן ואם יש בו סימן נוטל ומכריז ולמ"ד (לקמן כג:) סימן העשוי לידרס לא הוי סימן ומקום נמי לא הוי סימן מיידי כריכות שיש זהם סימן ולכך זרה"ר מכריז וככרות של נחתום ושאר דמתניתין לית זהו סימן ולכך אף זרה"ר הם שלו וככרות של זעה"ב שיש זהם סימן חייב להכריז אף זרה"ר דאין עשוי לידרס משום דאין מעצירין על האוכלין וכולה מתני' מיידי בין דרך נפילה בין דרך הינוח ולא"ת כריכות אי דרך נפילה היא אם כן אינו יודע היכן נפלו וברשות היחיד אמאי לריך להכריז הא מתיישב ססבור זרה"ר נפיל וי"ל דלע"פ שאינו יודע לכיון המקום יודע הוא אם נפל ברשות הרבים או ברשות היחיד:

דשיילינן להו. אם ראו הפרעון. ואם לאו נאמן המלוה לומר שלא נכתב אלא להיות מוכן לכשיפרע: עדי קיום. שכתבו הנפק דני דינא לא מקיימי ליה אלא א"כ פרע: סמפון שיש עליו עדים. צעדי קיום מוקמינן לה: יסקיים בחומתו. ואפי' יולא מתחת יד מלוה כשר: אין עליו עדי קיום. אבל עדים חתומין עליו: ויולא מסתא ידי שליש. שאין הלוה מוציא ולא המלוה אלא שליש שצנייהם נאמן: או שילא אחר חיסוס שטרות. שילא לפינוי כשהוא כמוב בשטר חוב אחר החתימה כשר: דהא הימניה מלוה לשליש. דעל כרחק אין כותב שובר אלא מלוה והוא מסרו ליד השליש:

הדרן עלך שנים אוחזין

אלו מציאות. מלא פירות מפורזין. נתיאשו הבעלים מהן כדאמר בגמרא והפקר הן: מעות מפורזות. הואיל ואין להם סימן ניכר יאראשי מילא והו לה הפקר. והו טעם כולם: כריכות. עומרים קטנים כמו מאלמים אלומים ומתרגמינן בירושלמי מוכרין כריכן (בראשית ה): זרה"ר. שהכל דשין עליהו ואם היה סימן נקשר עליהן הרי הוא נשמת: של נחתום. כל ככרות הנחתומין שוין אצל ככרות של בעל הבית יש זהו סימן: ממדינתן. כמות שבה גזוזות כשאר כל גזוזת המדינה לאפוקי הבאות מבית האומן כדקמני ספא"ס: אגוי פשטן. רישט"ר בל' אשכנז ובמקומינו סופ"ר: (ושון של ארגמן. אמר סרוק ומשוך כמין לשון וצדע ארגמן ומלויין הן: מלא עיגול של דפילה: אפפוריא. גמ"ר: קב מפחור בארבע טחור פיו: קב מפחור בארבע אמות אצל בג' אמות לא הוי פיור וטעמא מפרש ואיל: אי דרך נפילה. אם מלאש דרך נפילה שיש לדעת שלא הונחו שם מדעת אלא נפלו: אפילו טובא. מקב נמי דכיון דאין בהן סימן יאראשי מילא: ואי דרך הינוח וכו'. עתד לחזור וליטנן: במכנשא דני דרי. בשעת אסיפת גרנות וכו' דשן צעליהן ונשאו את העיקר ונתורו אלו: נפש טרחייהו. לקבנן: ציר מהני. אם היה פוזרן בצפחות מכן: משום דלא חשיבי עליה קב פירות לטרוח עליהן טורח קיצוץ של ארבע אמות: שומשמינן. דקין מלא ויש טורח בקיצוץ ויתר מחטין אצל דמיהן יקרינן: תמריס ורמונין גסים הן ואין טורח בקצוץן: יאוש

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אלו וכו' אם אין בו סימן. כ"ב ע"ל דף כג סוף ע"א:

הגהות הגר"א

[א] נב' קב שומשמינן סו'. כ"ב גירסת הרמב"ם שומשמינן וממרי ורמוני מלא יתקן וי"ל מב' ג' מים:

הדרן עלך שנים אוחזין

אלו מציאות שלו ואלו חייב להכריז אלו מציאות שלו ימצא פירות מפורזין ימעות מפורזות ובריכות ברשות הרבים יועגולי דפילה ככרות של נחתום מפורזות של דגים והתיבות של בשר וגזיו צמר הלקוחין ממדינתן ואנצי פשתן ולשונות של ארגמן הרי אלו שלו דברי רבי מאיר ר' יהודה אומר כל שיש בו שינוי חייב להכריז כיצד ימצא עגול ובתוכו חרס ככר ובתוכו מעות רבי שמעון בן אלעזר אומר כל כלי אנפוריא אין חייב להכריז: גמ' מצא פירות מפורזין וכמה א"ר יצחק קב בארבע אמות היכי דמי אי דרך נפילה אפילו טובא נמי ואי דרך הינוח אפילו בציר מהכי נמי לא א"ר עוקבא בר חמא לבמכנשתא דבי דרי עסקינן קב בארבע אמות דנפיש טרחייהו לא טרח איניש ולא הדר אתי ושקיל להו אפקורי מפקר להו בציר מהכי טרח והדר אתי ושקיל להו ולא מפקר להו בעי רבי ירמיה חצי קב בשתי אמות מהו קב בארבע אמות טעמא מאי משום דנפיש טרחייהו חצי קב בשתי אמות כיון דלא נפיש טרחייהו לא מפקר להו או דלמא משום דלא חשיבי ווחצי קב בשתי אמות כיון דלא חשיבי מפקר להו קביים בשמונה אמות מהו קב בארבע אמות טעמא מאי משום דנפיש טרחייהו וכ"ש קביים בשמונה אמות כיון דנפישא טרחייהו טפי מפקר להו או דלמא משום דלא חשיבי וקביים בשמונה אמות כיון דחשיבי לא מפקר להו [א] קב שומשמינן בארבע אמות דחשיבי לא מפקר להו או דלמא משום דנפיש טרחייהו וכ"ש שומשמינן כיון דנפיש טרחייהו טפי מפקר להו קב תמרי בארבע אמות קב רמוני בארבע אמות מהו קב בארבע אמות דלא חשיבי קב תמרי בארבע אמות קב רמוני בארבע אמות דנפישא טרחייהו וקב תמרי בארבע אמות וקב רמוני בארבע אמות כיון דלא נפיש טרחייהו לא מפקר להו מאי יתקו: איתמר יאוש

לגמור אצל קב צארבע אמות יש לו טורח ללקוט כלל אי נמי קב צארבע אמות רוחב וארבע אמות אורך והכא זעי חצי קב צב' אמות על ז' אמות

לעוי רש"י

רישט"א [ירושלמי ש"ש].
אגרות פשתן סרוק.
סופי"ר [סופידי"ש].
אגרות פשתן סרוק.

רבינו הגנאל

יודע עליו עדים כשר. ופריק מאי עדים דקמני עדי קיום הכי נמי מסתברא וכו'. גופא סמפון שיש עליו עדים יתקיים בחתומי. אוקימנא יתקיים בחתומי אם מעידין שפירעו בפניהם. אין עליו עדים כלומר אינם יודעין העדים לא סמכנין עליה ואם יוצא מתחת ידי שליש ואמר השליש שודאי פרע הלוה למלוה מינו דאי בעי השליש למיתביה ללוה כי אמר פרעיה מהימן. וכן אם נמצא זה הסמפון כתוב בשטר חוב עצמו אחר חתימת עדי השטר כשר דאי לא רפרעיה לא הוה מרע ליה לטריה:

הדרן עלך שנים אוחזין אלו מציאות שלו ואלו חייב להכריז מציא פירות מפורזין וכו'. אמר רבי יצחק קב מפורז ב' אמות ומקשי' עליה אי דרך נפילה אשכחניהו אפי' יותר מקב שלו הן. אי דרך הנחה אשכחניהו אפי' פחות מקב לא יגע בהן ופריק מר עוקבא מתני' במכנשתא דבי דרי עסקינן. (ה) הגרנות כשמכריזין הגורן בשעה שמתנין התבואה מן הגורן אם מצא כשיעור קב פירות מפורזין בגורן ברזוק ד' אמות לא טרח איניש למכניניהו ומפקר להו לפיכך הן שלו. אבל קב בפחות מר' אמות לא מפקר להו הלכך לא שקיל. הא דתנן וצייורי פירות ומקשי ופריק חני וצייורי פירות אינו ואיפשיט דמנין הוי סימן. אבל מקום לא

(א) אולי י"ל פי' בשעת אסיפת הגרנות כשמכניזין.